

**UJEDINJENI
NARODI**

Međunarodni sud za krivično gonjenje
osoba odgovornih za teška kršenja
međunarodnog humanitarnog prava
počinjena na teritoriju bivše
Jugoslavije od 1991. godine

Predmet br. IT-95-14 i 14/2-R77-A

Datum: 15. ožujak 2007.

Original: engleski

PRED ŽALBENIM VIJEĆEM

U sastavu: sudac Fausto Pocar, predsjedavajući
sudac Mehmet Güney
sutkinja Andréia Vaz
sudac Theodor Meron
sudac Wolfgang Schomburg

Tajnik: g. Hans Holthuis

Odluka od: 15. ožujka 2007.

TUŽITELJ

protiv

Josipa JOVIĆA

PRESUDA

Tužiteljstvo:

g. Petar M. Kremer, QC

Zastupnik žalitelja:

g. Krešimir Krsnik

Prijevod

1. Žalbeno vijeće Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Žalbeno vijeće, odnosno Međunarodni sud), rješava po žalbi¹ Josipa Jovića (dalje u tekstu: žalitelj) na Presudu koju mu je Raspravno vijeće III izreklo 30. kolovoza 2006., i kojom ga je osudilo za nepoštivanje Suda, u predmetu *Tužitelj protiv Josipa Jovića*, predmeti br. IT-95-14 i IT-95-14/2-R77 (dalje u tekstu: Prvostupanjska presuda).

I. UVOD

A. Povijest postupka

2. Prije nego što je izabran za predsjednika Republike Hrvatske, Stjepan Mesić (dalje u tekstu: svjedok) dao je tužiteljstvu pismenu izjavu 19. travnja 1997. i svjedočio je na Međunarodnom sudu u predmetu *Tužitelj protiv Blaškića*² od 16. do 19. ožujka 1998.³ Na temelju usmenog naloga koji je Raspravno vijeće u tom predmetu izdalo na djelomično zatvorenoj sjednici 16. ožujka 1998. (dalje u tekstu: Nalog iz ožujka 1998. godine), svjedok je svoj iskaz dao na zatvorenoj sjednici.⁴

3. Od 27. do 30. studenog 2000., u hrvatskom dnevniku *Slobodna Dalmacija* objavljen je niz članaka u kojima se otkriva činjenica da je svjedok dao povjerljivi iskaz pred Međunarodnim sudom i koji sadrže izvatke iz pismene izjave koju je svjedok dao tužiteljstvu u travnju 1997.⁵ Žalitelj je bio glavni urednik *Slobodne Dalmacije* u vrijeme kad su ti članci objavljeni.⁶

4. Tužiteljstvo je 1. prosinca 2000. upozorilo nadležno raspravno vijeće na te članke objavljene u *Slobodnoj Dalmaciji*.⁷ Raspravno vijeće je istoga dana izdalo nalog (dalje u

¹ Najava žalbe optuženog Josipa Jovića u skladu s odlukom od 29. rujna 2006., 9. listopad 2006. (dalje u tekstu: Najava žalbe). Žalitelj je žalbu najavio 14. rujna 2006. Dana 29. rujna 2006., Žalbeno vijeće je odobrilo zahtjev tužiteljstva da poništi tu najavu žalbe zbog nepoštivanja pravila 108 Pravilnika i paragrafa 1 Upute o formalnim uvjetima za podnošenje žalbe na presude, IT/201, 7. ožujak 2002. (dalje u tekstu: Upute o formalnim uvjetima za podnošenje žalbe na presude), i naložilo optuženom da ponovo podnese najavu žalbe. Odluka po zahtjevu tužiteljstva za nalog kojim se poništava najava žalbe i traži njeno ponovno podnošenje, 29. rujna 2006., str. 3.

² *Tužitelj protiv Tihomira Blaškića*, predmet br. IT-95-14 (dalje u tekstu: *Blaškić*)

³ Prvostupanjska presuda, par. 2-3.

⁴ Vidi *Blaškić*, Transkript postupka, str. 7088 (16. ožujak 1998.) (djelomično zatvorena sjednica).

⁵ Prvostupanjska presuda, par. 3.

⁶ *Ibid.*, par. 1.

⁷ *Ibid.*, par. 4.

Prijevod

tekstu: Nalog iz prosinca 2000.) u kojem je naložilo da "objavljivanje izjava i iskaza rečenog svjedoka, i općenito, bilo kojeg zaštićenog svjedoka, mora smjesta prestati i [...] da će svako objavljivanje takvih izjava ili iskaza izložiti autora ili autore i druge odgovorne osobe mogućnosti da budu proglašeni odgovornima za nepoštovanje Međunarodnog suda".⁸ Žalitelj je 1. prosinca 2000. primio primjerak Naloga iz prosinca 2000., koji mu je poslan telefaksom.⁹

5. Nalog iz prosinca 2000. objavljen je u *Slobodnoj Dalmaciji* 3. prosinca 2000. Objavljen je i izvadak iz transkripta zatvorenog dijela sjednice u predmetu *Blaškić* od 16. ožujka 1998., tijekom kojeg su se tužiteljstvo i obrana očitovali o pitanju treba li svjedok svjedočiti na zatvorenoj sjednici.¹⁰

6. U članku objavljenom 6. prosinca 2000. u *Slobodnoj Dalmaciji* optuženi je izjavio: "[U]sprkos Naredbi Haškoga suda kojom se prijeti kaznama *Slobodnoj Dalmaciji* [...] odlučili smo se ipak, uza sav rizik, u više nastavaka objaviti cjeloviti sadržaj misterioznog Mesićeva svjedočenja danog pred Haškim sudom od 16. do 19. ožujka 1998."¹¹ Kako je i najavljeno, *Slobodna Dalmacija* je istoga dana objavila izvadak iz transkripta zatvorene sjednice od 16. ožujka 1998., a u razdoblju od 7. do 29. prosinca 2000. u tim novinama objavljen je još 21 izvadak iz svjedočenja svjedoka na zatvorenoj sjednici.¹²

7. Dana 24. siječnja 2006., na zahtjev tužiteljstva, nakon savjetovanja sa svjedokom, Žalbeno vijeće je u postupku preispitivanja u predmetu *Blaškić* donijelo odluku¹³ u kojoj je naložilo da se zaštitne mjere određene za svjedoka ukinu, tako da se njegovo pravo ime, činjenica da je svjedočio, izjave koje je prije tog svjedočenja dao tužiteljstvu, te transkript njegova svjedočenja na zatvorenoj sjednici mogu spominjati javno i na otvorenim sjednicama.¹⁴

⁸ *Blaškić*, Nalog za trenutačni prestanak kršenja zaštitnih mjera za svjedoke, 1. prosinac 2000., str. 1.

⁹ Prvostupanjska presuda, str. 3; transkript postupka, str. 69-70 (glavna rasprava, 11. srpanj 2006.).

¹⁰ Prvostupanjska presuda, par. 5.

¹¹ *Ibid.*, par. 6.

¹² *Ibid.*

¹³ *Blaškić*, predmet br. IT-9-14-R, Odluka po zahtjevu tužilaštva za izmjenu zaštitnih mjera u predmetu *Tužitelj protiv Šešelja i Margetića*, 24. siječanj 2006., str. 5.

¹⁴ Vidi *ibid.*; Prvostupanjska presuda, par. 8.

Prijevod

8. Žalitelju se nakon toga, 11. srpnja 2006., sudilo na temelju optužnice koja je podignuta 29. kolovoza 2005., a izmijenjena je 15. lipnja 2006., i koja ga u jednoj točki optužnice tereti za nepoštivanje Međunarodnog suda.¹⁵ Proglašen je krivim za nepoštivanje Suda, kažnjivim prema pravilu 77(A)(ii) Pravilnika o postupku i dokazima (dalje u tekstu: Pravilnik), zato što je objelodanio velike dijelove pismene izjave svjedoka i iskaza na zatvorenoj sjednici, "svjesno time kršeći nalog vijeća" – točnije, Nalog iz ožujka 1998. i Nalog iz prosinca 2000¹⁶ – zbog čega mu je Raspravno vijeće izreklo novčanu kaznu u iznosu od 20.000 eura koju je trebao platiti u roku od trideset dana od donošenja Prvostupanjske presude.¹⁷

B. Žalba

9. U svojoj žalbi, žalitelj osporava i osuđujuću presudu i kaznu.¹⁸ On iznosi sedam osnova za žalbu, navodeći greške u primjeni prava koje obesnažuju Prvostupanjsku presudu i greške u utvrđivanju činjeničnog stanja zbog kojih je došlo do neostvarenja pravde. Žalitelj tvrdi da je Raspravno vijeće pogriješilo osudivši ga po optužbi koja uopće nije bila iznijeta u Optužnici (prva osnova); zaključivši da se na njega odnosi Nalog iz ožujka 1998. (druga osnova); zaključivši da je on imao *mens rea* koja se traži za djelo nepoštivanja Suda (treća osnova); zaključivši da je objavljivanjem zaštićenih informacija omeo Međunarodni sud u provođenju pravde (četvrta osnova); te time što je retroaktivno primijenilo Nalog iz prosinca 2000. na ono što je objavio u studenom 2000. (peta osnova). Žalitelj, nadalje, osporava nadležnost Međunarodnog suda i ovlasti tužitelja (šesta osnova) i tvrdi da mu, u slučaju da osuđujuća presuda koja mu je izrečena ne bude poništena u žalbenom postupku, treba ublažiti kaznu (sedma osnova). Tužiteljstvo odgovara da sve žaliteljeve osnove za žalbu treba odbiti.¹⁹

¹⁵ Prva izmijenjena optužnica, 14. lipanj 2006. (dalje u tekstu: Optužnica), par. 14.

¹⁶ Prvostupanjska presuda, par. 27.

¹⁷ *Ibid.*, par. 27. Žalbeno vijeće je po žaliteljevu zahtjevu odlučilo da plaćanje eventualne novčane kazne ne treba izvršiti prije izricanja presude Žalbenog vijeća. Odluka po zahtjevu Josipa Jovića za suspenziju naloga za plaćanje kazne, 29. rujna 2006., str. 3.

¹⁸ Najava žalbe: povjerljivi Žalbeni podnesak optuženog Josipa Jovića na temelju Odluke od 29. rujna 2006., 16. listopada 2006. (dalje u tekstu: Žalbeni podnesak); povjerljiva Replika optuženog Josipa Jovića na Odgovor tužiteljstva na Jovićevo žalbu, 30. listopada 2006. (dalje u tekstu: Replika).

¹⁹ Povjerljivi Odgovor tužiteljstva na Jovićevo žalbu, 26. listopada 2006. (dalje u tekstu: Odgovor tužiteljstva), par. 1.1.

Prijevod

10. Kao pitanje koje je potrebno preliminarno riješiti, Žalbeno vijeće napominje da žalitelj traži usmenu raspravu po svojoj žalbi.²⁰ Tužiteljstvo u svojem odgovoru traži da se presuda donese isključivo na temelju pismenih podnesaka prema proceduri ubrzanog žalbenog postupka iz pravila 116*bis* Pravilnika za žalbe na temelju pravila 77(J) Pravilnika.²¹ Žalbeno vijeće napominje da žalitelj nije iznio argumente kojima bi potkrijepio svoj zahtjev za usmenu raspravu i zaključuje da činjenice u ovom predmetu ne nalažu takvu raspravu.

C. Standard preispitivanja

11. Strane u žalbenom postupku moraju ograničiti svoju argumentaciju na greške u primjeni prava koje obesnažuju odluku Raspravnog vijeća i greške u utvrđivanju činjeničnog stanja zbog kojih je došlo do neostvarenja pravde, kako je predviđeno člankom 25 Statuta. Standard preispitivanja uvriježen u postupcima žalbe na presude primjenjuje se i na žalbe na osuđujuće presude za nepoštivanje Suda.²²

12. Žalbeno vijeće preispituje pravne zaključke Raspravnog vijeća kako bi utvrdilo jesu li ispravni.²³ Strana koja tvrdi da je došlo do greške u primjeni prava mora točno navesti navodnu grešku i iznijeti argumente u prilog toj svojoj tvrdnji, te objasniti kako dotična greška obesnažuje odluku.²⁴ Navod o pogrešnoj primjeni prava koji nema izgleda da dovede do preinačenja odluke kao takav se može odbaciti.²⁵ S druge strane, moguće je da Žalbeno vijeće u slučaju kada strana u postupku svojim argumentima ne dokaže valjanost tvrdnje o postojanju greške, i iz drugih razloga zaključi da je učinjena greška u primjeni prava.²⁶

²⁰ Žalbeni podnesak, par. 54.

²¹ Odgovor tužiteljstva, par. 1.3. Pravilo 116*bis*(A) predviđa da se žalbe na odluke donijete na temelju pravila 77 "mogu [...] riješiti u potpunosti na osnovu pismenih podnesaka".

²² *Tužitelj protiv Ivice Marijačića i Markice Rebića*, predmet br. IT-95-14-R77.2-A, Presuda, 27. rujan 2006. (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda u predmetu *Marijačić i Rebić*), par. 15.

²³ *Ibid.*, par. 16; *Tužitelj protiv Milomira Stakića*, predmet br. IT-97-24-A, Presuda, 22. ožujak 2006. (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda u predmetu *Stakić*), par. 9; *Tužitelj protiv Milorada Krnojelca*, predmet br. IT-97-25-A, Presuda, 17. rujan 2003. (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda u predmetu *Krnojelac*), par. 10.

²⁴ *Tužitelj protiv Miroslava Kvočke i drugih*, predmet br. IT-98-30/1-A, Presuda, 28. veljača 2005. (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda u predmetu *Kvočka*), par. 16; Drugostupanjska presuda u predmetu *Krnojelac*, par. 10.

²⁵ Drugostupanjska presuda u predmetu *Stakić*, par. 8; Drugostupanjska presuda u predmetu *Kvočka*, par. 16; Drugostupanjska presuda u predmetu *Krnojelac*, par. 10.

²⁶ Drugostupanjska presuda u predmetu *Kvočka*, par. 16; *Tužitelj protiv Mitra Vasiljevića*, predmet br. IT-98-32-A, Presuda, 25. veljača 2004. (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda u predmetu *Vasiljević*), par. 6;

Prijevod

13. Razmatrajući navod o pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, Žalbeno vijeće utvrđuje da li bi razuman presuditelj o činjenicama mogao donijeti presudu o krivnji van razumne sumnje.²⁷ Utvrđujući da li je zaključak Raspravnog vijeća osnovan, Žalbeno vijeće "neće olako zadirati u činjenične nalaze nekog pretresnog vijeća".²⁸

14. Žalbeno vijeće podsjeća da žalbeni postupak nije suđenje *de novo* i da strana u žalbenom postupku ne smije samo ponavljati argumente koji nisu prihvaćeni na suđenju, osim u slučaju da može pokazati da je raspravno vijeće odbacivanjem tih argumenata počinilo grešku koja opravdava intervenciju Žalbenog vijeća.²⁹ Argumente strane u postupku koji nisu takvi da bi mogli dovesti do poništenja ili preinačenja osporavane odluke Žalbeno vijeće može odmah odbaciti i njihov meritum se ne mora razmatrati.³⁰

15. Kako bi Žalbeno vijeće moglo ocijeniti argumente strana u žalbenom postupku, strana koja je uložila žalbu mora precizno navesti relevantne stranice transkripta ili paragrafe u prvostupanjskoj presudi gdje se nalazi ono što osporava.³¹ Žalbeno vijeće, nadalje, ima inherentno diskrecijsko pravo da bira koje će argumente detaljno pismeno obrazložiti, a argumente za koje je očito da su neutemeljeni može odbaciti bez detaljnog obrazloženja.³²

II. OPTUŽNICA (PRVA OSNOVA ZA ŽALBU)

16. U okviru svoje prve osnove za žalbu, žalitelj tvrdi da nije osuđen na temelju važeće optužnice jer je optužen "isključivo za kršenje Naloga Raspravnog vijeća u predmetu *Blaškić*

Tužitelj protiv Zorana Kupreškića i drugih, predmet br. IT-95-16-A, Presuda, 23. listopada 2001. (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda u predmetu *Kupreškić*), par. 26.

²⁷ Drugostupanjska presuda u predmetu *Kvočka*, par. 18; *Tužitelj protiv Darija Kordića i Marija Čerkeza*, predmet br. IT-95-14/2-A, Presuda, 17. prosinac 2004., par. 18.

²⁸ *Tužitelj protiv Stanislava Galića*, predmet br. IT-98-29-A, Presuda, 30. studeni 1999., par. 9; Drugostupanjska presuda u predmetu *Stakić*, par. 10; *Tužitelj protiv Ante Furundžije*, predmet br. IT-95-17/1-A, Presuda, 21. srpanj 2000., par. 37.

²⁹ Drugostupanjska presuda u predmetu *Stakić*, par. 11; *Tužitelj protiv Tihomira Blaškića*, predmet br. IT-95-14-A, Presuda, 29. srpanj 2004. (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda u predmetu *Blaškić*), par. 13.

³⁰ Drugostupanjska presuda u predmetu *Stakić*, par. 11; Drugostupanjska presuda u predmetu *Blaškić*, par. 13; Drugostupanjska presuda u predmetu *Kupreškić*, par. 23.

³¹ Upute o formalnim uslovima za podnošenje žalbe na presudu, par. 4(b).

³² Drugostupanjska presuda u predmetu *Stakić*, par. 13; Drugostupanjska presuda u predmetu *Vasiljević*, par. 12; Drugostupanjska presuda u predmetu *Kunarac*, par. 48.

Prijevod

od 1. prosinca 2000.", a osuđen je za kršenje Naloga iz ožujka 1998. i Naloga iz prosinca 2000.³³

17. Žalbeno vijeće zaključuje da je taj argument neutemeljen. Nalog iz ožujka 1998. se izričito spominje u Optužnici, u kojoj se kaže da je "[o]d 16. do 19. ožujka 1998. SVJEDOK [...] svjedočio pred Međunarodnim sudom. Svjedočio je na zatvorenoj sjednici, kako je naložilo Raspravno vijeće, nakon što je 16. ožujka 1998. po tom pitanju saslušalo strane u postupku."³⁴ U nastavku Optužnice, iznose se pravno relevantne činjenice u vezi s kršenjem tog naloga, uključujući objavljivanje u *Slobodnoj Dalmaciji*, između ostalog, izvadaka iz izjave svjedoka od 19. travnja 1997.,³⁵ činjenice da je svjedok dao iskaz na zatvorenoj sjednici na Međunarodnom sudu,³⁶ te izvadaka iz transkripta svjedočenja koje je svjedok iznio na zatvorenoj sjednici u ožujku 1998.³⁷ Očito je da se sve te pravno relevantne činjenice ne odnose samo na kršenje Naloga iz prosinca 2000.; za dio činjenja i nečinjenja za koje se optuženi tereti u Optužnici se navodi da se odigralo prije Naloga iz prosinca 2000.³⁸ Štoviše, kao što to tužiteljstvo ističe u svom Odgovoru,³⁹ u pretposljednem paragrafu Optužnice se kaže sljedeće:

- 13) Kao glavni urednik *Slobodne Dalmacije* od 27. studenog do 29. prosinca 2000., JOVIĆ je svjesno i hotimično omeo provođenje pravde objavljujući identitet zaštićenog svjedoka MKSJ-a, objavljujući činjenicu da je svjedok dao iskaz na zatvorenoj sjednici na Međunarodnom sudu i objavljujući izvatke iz tog iskaza, u cijelosti ili djelomično, i izravno kršeći sudski nalog od 1. prosinca 2000.⁴⁰

18. U tom paragrafu se ponavlja da je žalitelj optužen za izravno kršenje Naloga iz prosinca 2000., uz druga djela nepoštivanja Suda. Za ta druga djela se tvrdi da su djela nepoštivanja Suda jer predstavljaju povredu Naloga iz ožujka 1998. donijetog na zatvorenoj sjednici; to što se u paragrafu 13 taj nalog izričito ne spominje, ne pokazuje da se optuženi tereti isključivo za kršenje Naloga iz prosinca 2000.

³³ Žalbeni podnesak, par. 9-11.

³⁴ Optužnica, par. 3.

³⁵ *Ibid.*, par. 4.

³⁶ *Ibid.*, par. 4, 13.

³⁷ *Ibid.*, par. 8, 10, 11, 12.

³⁸ *Ibid.*, par. 4, 13.

19. Žalbeno vijeće stoga odbija žaliteljevu prvu osnovu za žalbu.

III. PODRUČJE PRIMJENE NALOGA IZ OŽUJKA 1998. (DRUGA OSNOVA ZA ŽALBU)

20. U svojoj drugoj osnovi za žalbu, žalitelj tvrdi da je Nalog iz ožujka 1998. obvezivao samo strane u postupku u predmetu *Blaškić*.⁴¹ Napominjući da članak 20(4) Statuta Međunarodnog suda (dalje u tekstu: Statut) predviđa javnost rasprava, on tvrdi da se Nalog iz ožujka 1998. nije izričito odnosio na strane koje ne sudjeluju u postupku i da ga, stoga, nije obvezivao.⁴²

21. Žalbeno vijeće zaključuje da je taj argument neutemeljen. Člankom 20(4) Statuta predviđeno je da su rasprave "jav[ne] osim kada raspravno vijeće odluči zatvoriti raspravu za javnost u skladu s pravilima o postupku i dokazima". Pravilnik, shodno tome, razlikuje otvorene sjednice, koje su javne,⁴³ i zatvorene sjednice, koje to nisu.⁴⁴ U pravilu 79 Pravilnika izričito se kaže da raspravno vijeće "može izdati nalog da novinari i javnost ne prisustvuju cijelom postupku ili jednom njegovom dijelu". Nalogom o održavanju zatvorene sjednice se javnost, uključujući predstavnike tiska, isključuje iz postupka i sprečava se da oni dođu do zaštićenih informacija o kojima se na tim sjednicama govori. Pretpostavka o javnom postupku iz članka 20(4) Statuta nije primjenjiva na te slučajeve. Posljedica naloga o održavanju zatvorene sjednice "jest da su sve informacije koje se tokom nje spominju [...] zaštićene od javnosti"⁴⁵ i osoba iz javnosti koje nisu ovlaštene da budu u posjedu tih informacija.

22. Stoga, kao što je Žalbeno vijeće već ocijenilo, nalog za svjedočenje na zatvorenoj sjednici "odnosi [se] na sve osobe koje dođu u posjed zaštićenih informacija, budući da se pravilo 79 odnosi na javnost općenito, uključujući i novinare, bili oni prisutni u sudnici ili

³⁹ Odgovor tužiteljstva, par. 1.6.

⁴⁰ Naglasak dodan.

⁴¹ Žalbeni podnesak, par. 14.

⁴² *Ibid.*, par. 12-15.

⁴³ Pravilo 78 Pravilnika.

⁴⁴ Pravilo 79 Pravilnika.

⁴⁵ Vidi Drugostupanjsku presudu u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 42.

Prijevod

ne".⁴⁶ Pravilo 79 obvezuje osobe iz javnosti koje dođu u posjed zaštićenih informacija da ih ne objelodanjuju trećoj strani. Žalitelj nije iznio nijedan razlog, a osobito ne uvjerljiv razlog, zašto bi interesi pravde nalagali da se odstupi od ranijeg stajališta Žalbenog vijeća.⁴⁷ Nadalje, prema Pravilu 77(A)(ii) "Međunarodni sud može proglasiti krivim za nepoštivanje suda [...] svaku osobu [...] koja objelodani informacije koje se odnose na taj postupak, svjesno time kršeći nalog vijeća".⁴⁸

23. Shodno tome, odbija se žaliteljeva druga osnova za žalbu.

IV. *MENS REA* (TREĆA OSNOVA ZA ŽALBU)

24. Žalitelj u svojoj trećoj osnovi za žalbu tvrdi da je Raspravno vijeće pogriješilo u primjeni prava poistovjetivši element *mens rea* djela nepoštivanja Suda s "pukim znanjem o postojanju naloga", a ne sa "svjesnim kršenjem naloga".⁴⁹ On tvrdi da, prema ispravnom standardu za *mens rea*, tužiteljstvo mora pokazati da je optuženi bio svjestan toga da ga nalog koji je prekršio obvezuje.⁵⁰ Prema žaliteljevim riječima, tužiteljstvo to u vezi s njim nije dokazalo.⁵¹ Naprotiv, tvrdi on, dokazi izvedeni na suđenju pokazuju da se žalitelj posavjetovao sa hrvatskim pravnim stručnjacima koji su ga "uvjerali da ne krši nalog koji ga obvezuje".⁵² Žalitelj, nadalje, tvrdi da je Raspravno vijeće pogriješilo kada je odbilo njegov zahtjev da pozove dodatne svjedoke koji bi "bili u poziciji objasniti pravni savjet koji je optuženi tada dobio, a, prema tome, i njegovu svijest, odnosno nedostatak svijesti, o navodnom kršenju naloga Međunarodnog suda."⁵³

25. Raspravno vijeće je definiralo *mens rea* nepoštivanja Suda prema pravilu 77(A)(ii) kao "svijest navodnog prekršitelja o činjenici da se njegovim objelodanjivanjem određene

⁴⁶ *Ibid.*, par. 24.

⁴⁷ Vidi *Tužitelj protiv Zlatka Aleksovskog*, predmet br. IT-95-14/1-A, Presuda, 24. ožujak 2000., par. 107.

⁴⁸ *Ibid.*

⁴⁹ Žalbeni podnesak, par. 16-17.

⁵⁰ Vidi Žalbeni podnesak, par. 18; vidi i *ibid.*, par. 22; Replika, par. 12.

⁵¹ Žalbeni podnesak, par. 18; Replika, par. 12.

⁵² Žalbeni podnesak, par. 22; vidi i *ibid.* par. 19-20; Replika, par. 13.

⁵³ Replika, par. 13; vidi i Žalbeni podnesak, par. 23.

Prijevod

informacije krši neki nalog vijeća".⁵⁴ Premda je rečeno da bi "[d]okaz o postojanju stvarnog znanja o nalogu nedvojbeno [...] bio dovoljan za ostvarenje ovog elementa",⁵⁵ u nastavku teksta se razjašnjava da tražena *mens rea* postoji ako je optuženi znao da nalog postoji, kao i to da svojim postupcima krši taj nalog.⁵⁶

26. Primjenjujući taj standard, Raspravno vijeće je zaključilo da se žalitelj na suđenju složio da je znao da objavljivanjem zaštićenih informacija krši Nalog iz prosinca 2000. u predmetu *Blaškić*.⁵⁷ Raspravno vijeće je, nadalje, zaključilo da "činjenica da je optuženi od siječnja ili veljače 2000. bio u posjedu transkripata zatvorene sjednice, koji su očito bili povjerljivi i koji su sadržajem odgovarali pismenoj izjavi g. Mesića" pokazuje da je optuženi znao za Nalog iz ožujka 1998.⁵⁸ Raspravno vijeće je, stoga, zaključilo da je žalitelj imao traženu *mens rea* u vezi s člancima objavljenim u studenom i prosincu 2000. u *Slobodnoj Dalmaciji*.⁵⁹

27. Žalitelj ne osporava zaključak Raspravnog vijeća da je znao za naloge iz ožujka 1998. i prosinca 2000. On ponavlja alternativnu definiciju *mens rea* koju je već iznio na suđenju i tvrdi da je Raspravno vijeće pogriješilo time što je zaključilo da tražena *mens rea* postoji iako tužiteljstvo nije dokazalo da je žalitelj znao da ga ti nalozi pravno obvezuju. Žalbeno vijeće se slaže sa stavom Raspravnog vijeća da znanje o zakonitosti naloga Raspravnog vijeća nije element *mens rea* nepoštivanja suda; u protivnom bi optuženi mogao izbjeći kazneni progon za nepoštivanje Suda pozivajući se na zabludu o pravu.⁶⁰ Za *mens rea* povezanu s nepoštivanjem Suda prema pravilu 77(ii) potrebno je samo znanje o činjenicama koje ponašanje optuženog čine nezakonitim; odnosno, znanje da predmetno objelodanjivanje predstavlja kršenje naloga vijeća. To što netko nije znao da objelodanjivanje zaštićenih informacija kojim se krši nalog vijeća nezakonito ne predstavlja valjanu obranu. Kao što je Žalbeno vijeće reklo u ranijem podnesku, osoba za koju je Međunarodni sud nadležan mora postupati u skladu s nalogima

⁵⁴ Prvostupanjska presuda, par. 20, u kojoj se citira *Tužitelj protiv Ivica Marijačića i Markice Rebića*, predmet br. IT-95-14-R77.2, Presuda, 10. ožujak 2006. (dalje u tekstu: Prvostupanjska presuda u predmetu *Marijačić i Rebić*), par. 18.

⁵⁵ *Ibid.*, gdje se citira Prvostupanjska presuda u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 18.

⁵⁶ *Ibid.*, par. 21.

⁵⁷ *Ibid.*

⁵⁸ *Ibid.*, par. 20 (fusnota izostavljena iz citata).

⁵⁹ *Ibid.*, par. 21, 25.

⁶⁰ Vidi *ibid.*, par. 21.

Prijevod

Međunarodnog suda "bez obzira na njegovo lično mišljenje o pravovaljanosti tih naloga".⁶¹ Isto tako, optuženi se od optužbi za svjesno kršenje naloga Međunarodnog suda ne može braniti pozivanjem na zabludu o pravu jer se ta zabluda temeljila na pravnom savjetu.

28. Prema tome, Žalbeno vijeće zaključuje da je Raspravno vijeće ispravno postupilo kada je odbacilo žaliteljev argument da je za element *mens rea* nepoštivanja Suda potrebno da se dokaže da je osoba koja je navodno počinila nepoštivanje Suda znala da je nalog koji krši izravno obvezuje. Nadalje, s obzirom na gore rečeno, Žalbeno vijeće zaključuje da žalitelj nije dokazao da je Raspravno vijeće pogrešno primijenilo pravo ni da je zloupotrijebilo svoje diskrecijsko pravo time što je odbilo njegov usmeni zahtjev da se pozovu još dva svjedoka, koji bi navodno mogli razjasniti pravni savjet koji je žalitelj dobio i njegovo znanje o tome da su nalozi Međunarodnog suda obvezujući. Stoga se, njegov argument u vezi s tim i njegova treća osnova za žalbu odbijaju.

V. OMETANJE PROVOĐENJA PRAVDE (ČETVRTA OSNOVA ZA ŽALBU)

29. U svojoj četvrtoj osnovi za žalbu, žalitelj tvrdi da su informacije koje je objavio "u vrijeme objavljivanja već bile poznate javnosti".⁶² On tvrdi da nakon objavljivanja izjave svjedoka i njegova svjedočenja na zatvorenoj sjednici u hrvatskom političkom tjedniku *Globus* "informacije o tome nisu više bile povjerljive, zaštita koju je odredio Međunarodni sud praktički više nije postojala i optuženi nije mogao prekršiti mjere koje su postojale samo kao puka formalnost, a kamoli dodatno naškoditi Međunarodnom sudu u provođenju pravde."⁶³ On, nadalje, tvrdi da je svjedok "sam otkrio svoj identitet i nije se suprotstavio objavljivanju svog svjedočenja", kao i da je svjedok "dobro zaštićen i željan publiciteta".⁶⁴ Stoga je, tvrdi žalitelj, Raspravno vijeće pogriješilo kada je zaključilo da je on objavljivanjem predmetnih informacija ometao Međunarodni sud u provođenju pravde.⁶⁵

⁶¹ *Tužitelj protiv Slobodana Miloševića*, predmet br. IT-02-54-A-R77.4, Odluka po interlokutornoj žalbi u postupku protiv Koste Bulatovića zbog nepoštovanja Međunarodnog suda, 29. kolovoz 2005., par. 11 (dalje u tekstu: Odluka po interlokutornoj žalbi u postupku protiv Bulatovića).

⁶² Žalbeni podnesak, par. 26.

⁶³ *Ibid.*, par. 29.

⁶⁴ *Ibid.*, par. 33.

⁶⁵ *Ibid.*, par. 35-36.

Prijevod

30. Kao što je Raspravno vijeće ispravno primijetilo, *actus reus* nepoštivanja Suda prema pravilu 77(A)(ii) jest objelodanjivanje informacija vezanih za postupak koji se vodi pred Međunarodnim sudom kad se tim objelodanjivanjem krši neki nalog sudskog vijeća.⁶⁶ U tom slučaju, "[i]z teksta pravila 77 se vidi da kršenje sudskog naloga *kao takvog* predstavlja ometanje provođenja pravde od strane Međunarodnog suda."⁶⁷ Za potrebe donošenja osuđujuće presude za nepoštivanje Suda, svako nepridržavanje naloga sudskog vijeća samo po sebi predstavlja ometanje provođenja pravde.⁶⁸ Nikakvi drugi dokazi o ometanju Međunarodnog suda u provođenju pravde nisu potrebni. Osim toga, nalog ostaje na snazi sve dok sudsko vijeće ne odluči drukčije.⁶⁹ To što je treća strana možda već objelodanila neke dijelove pismene izjave svjedoka ili njegova svjedočenja na zatvorenoj sjednici ne znači da ta informacija više nije zaštićena, da je sudski nalog *de facto* ukinut i da kršenje tog naloga neće ometi Međunarodni sud u provođenju pravde. Shodno tome, Žalbena vijeće zaključuje da žalitelj nije dokazao da je Raspravno vijeće pogriješilo kada je zaključilo da je kršenje Naloga iz ožujka 1998. i Naloga iz prosinca 2000. objavljivanjem izjave svjedoka i njegova svjedočenja na zatvorenoj sjednici omelo provođenje pravde.⁷⁰ Žalbena vijeće stoga odbija žaliteljevu četvrtu osnovu za žalbu.

VI. RETROAKTIVNO DJELOVANJE NALOGA (PETA OSNOVA ZA ŽALBU)

31. U okviru svoje pete osnove za žalbu, žalitelj napominje da je u paragrafu 19 Prvostupanjske presude, Raspravno vijeće, govoreći o nalogima iz ožujka 1998. i prosinca 2000., zaključilo da je "optuženi [...] i objavljivanjem pismene izjave g. Mesića u studenom 2000. prekršio naloge Raspravnog vijeća u predmetu *Blaškić*".⁷¹ Žalitelj tvrdi da je ovaj zaključak bio pogrešan zato što podrazumijeva da je objavljivanjem pismene izjave svjedoka u

⁶⁶ Vidi Prvostupanjsku presudu, par. 19; vidi i Drugostupanjsku presudu u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 24.

⁶⁷ Drugostupanjska presuda u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 44 (naglasak dodan).

⁶⁸ *Ibid.*, vidi *Tužitelj protiv Slobodana Miloševića*, predmet br. IT-02-54-A-R77.4, Postupak protiv Koste Bulatovića zbog nepoštovanja Suda: Odluka u vezi s nepoštovanjem Suda, 13. svibanj 2005. (dalje u tekstu: Prvostupanjska presuda u predmetu *Bulatović*), par. 17.

⁶⁹ Drugostupanjska presuda u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 45.

⁷⁰ Žalbena vijeće, osim toga, u vezi sa žaliteljevim argumentom da je svjedok objelodanio vlastiti identitet napominje da Raspravno vijeće nije razmatralo prvobitnu optužbu protiv žalitelja u dijelu u kojem se ona odnosi na "objavlj[ivanje] identitet[a] zaštićenog svjedoka MKSJ-a" i "objavlj[ivanje] činjenic[e] da je svjedok dao iskaz na zatvorenoj sjednici na Međunarodnom sudu". Vidi Prvostupanjsku presudu, par. 10. Žaliteljevi argumenti koji se odnose na objavljivanje identiteta svjedoka stoga su izlišni.

Prijevod

Slobodnoj Dalmaciji u studenom 2000. prekršen Nalog iz prosinca 2000.⁷² On tvrdi da je Raspravno vijeće postupilo na nedopustiv način kada je retroaktivno primijenilo Nalog iz prosinca 2000., te da je pogrešno zaključilo da je on imao traženu *mens rea* nepoštivanja Suda, s obzirom na to da "mu se zasigurno ne mogu pripisati znanje i htijenje u vezi s kršenjem naloga koji nije postojao".⁷³

32. Žalbena vijeća se slaže sa žaliteljem da objavljivanjem u studenom 2000. nije mogao prekršiti Nalog iz prosinca 2000., budući da taj nalog u vrijeme objavljivanja još nije bio izdan. Nije važno da li je greška Raspravnog vijeća u posljednjoj rečenici paragrafa 19 greška u pisanju, kao što tvrdi tužiteljstvo, ili materijalna greška, kao što sugerira žalitelj, s obzirom na to da žalitelj nije pokazao da je ta greška na bilo koji način utjecala na Prvostupanjsku presudu. Kao što je rečeno gore u tekstu, žalitelj nije pokazao da je Raspravno vijeće pogriješilo kada je zaključilo da je objavljivanjem u studenom 2000. prekršen Nalog iz ožujka 1998. i kada je zaključilo da je objavljivanjem u prosincu 2000. prekršen Nalog iz ožujka 1998. i Nalog iz prosinca 2000. Stoga, što se tiče zaključka Raspravnog vijeća da je objavljivanjem u studenom 2000. godine prekršen Nalog iz prosinca 2000., ta greška ni na koji način ne dovodi u pitanje zaključak Raspravnog vijeća da je tužiteljstvo van razumne sumnje dokazalo da je optuženi kriv za nepoštivanje Suda zato što je prekršio Nalog iz ožujka 1998. i Nalog iz prosinca 2000.

33. Žaliteljeva peta osnova za žalbu se stoga odbija.

VII. NADLEŽNOST MEĐUNARODNOG SUDA I OVLAŠTI TUŽITELJA (ŠESTA OSNOVA ZA ŽALBU)

34. U svojoj šestoj osnovi za žalbu, žalitelj osporava personalnu i stvarnu nadležnost Međunarodnog suda da mu sudi za nepoštivanje Suda.⁷⁴ Žalbena vijeća podsjeća da

⁷¹ Prvostupanjska presuda, par. 19.

⁷² Žalbeni podnesak, par. 37-41.

⁷³ *Ibid.*, par. 39; vidi i *ibid.*, par. 38.

⁷⁴ Žalbena vijeća podsjeća da je 2. ožujka 2006. odbilo žaliteljev preliminarni zahtjev podnijet na temelju pravila 72(B)(i) Pravidnika kojim se osporava nadležnost Međunarodnog suda, ali i kaže da ta odluka ne sprečava žalitelja da prilikom ulaganja žalbe na Prvostupanjsku presudu koju mu je izreklo Raspravno vijeće iznese bilo koji od argumenata koje je Raspravno vijeće odbacilo. Vidi *Tužitelj protiv Josipa Jovića*, predmet

Prijevod

Međunarodni sud, prema pravilu 77, ima inherentne ovlasti za postupanje u vezi s ponašanjem kojim se ometa provođenje pravde na Međunarodnom sudu.⁷⁵ Prema tome, "izričito [se] stalo na stajalište da Međunarodni sud ima personalnu nadležnost i stvarnu nadležnost za pokretanje kaznenog postupka u vezi s nepoštivanjem Suda".⁷⁶ Žalitelj izjavljuje da u prilog svojem žalbenom zahtjevu naprosto inkorporira argumente koje je iznio na suđenju. Žalbeno vijeće podsjeća da "žalba nije suđenje *de novo* i strana u postupku ne može u žalbenom postupku jednostavno ponavljati argumente koji nisu prihvaćeni na suđenju, osim ako može pokazati da je njihovo odbacivanje dovelo do greške koja opravdava intervenciju Žalbenog vijeća".⁷⁷ Budući da žalitelj nije pokazao da je Raspravno vijeće na bilo koji način pogriješilo kada je odbacilo njegove argumente,⁷⁸ ova podosnova za žalbu mora se odbiti.

35. Žalitelj također osporava ovlasti tužiteljstva za kazneni progon u ovom predmetu zato što ono za to nije dobilo uputu nadležnog sudskog vijeća, kako nalaže pravilo 77(D).⁷⁹ Uz argument da je "u ovom predmetu postojala samo inicijativa za pokretanje istrage, ali ne i inicijativa za kazneni progon za nepoštivanje Suda", žalitelj tvrdi da "odluka koja je donijeta u ovom predmetu, a koju je donijelo vijeće koje nije donijelo navodno prekršenu odluku, ne može biti valjana budući da tužiteljstvo nije bilo ovlašteno za kazneni progon g. Jovića".⁸⁰

36. Žalbeno vijeće zaključuje da je taj argument neutemeljen. U relevantnom dijelu pravila 77(D)(i) se kaže da, u slučaju kada je vijeće uputilo tužitelja da istraži moguće nepoštivanje Suda u svrhu pripreme i podizanja optužnice za nepoštivanje Suda i "[a]ko vijeće smatra da postoji dovoljna osnova za postupak zbog nepoštivanja Suda protiv neke osobe, vijeće može [...] uputiti tužitelja da poduzme kazneni progon u toj stvari". U ovom predmetu, Raspravno

br. IT-95-14&14/2-R77-AR72.1, Odluka po interlokutornoj žalbi kojom se osporava nadležnost Suda, 2. ožujak 2006., par. 5-6.

⁷⁵ Vidi Drugostupanjsku presudu u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 23; vidi i *Tužitelj protiv Beqa Beqaja*, predmet br. IT-03-66-T-R77, Presuda po optužbama za nepoštivanje Suda, 27. svibanj 2005. (dalje u tekstu: Presuda u vezi s nepoštivanjem Suda u predmetu *Beqaj*), par. 9; *Tužitelj protiv Zlatka Aleskovskog*, predmet br. IT-95-14/1-AR77, Presuda po žalbi Ante Nobila na odluku o nepoštivanju Suda, 30. svibanj 2001., par. 30; *Tužitelj protiv Duška Tadića*, predmet br. IT-94-1-A-R77, Presuda po navodima o nepoštovanju Suda prethodnog pravnog zastupnika Milana Vujina, 31. siječanj 2000., par. 13.

⁷⁶ Vidi Drugostupanjsku presudu u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 23; vidi i Presudu u vezi s nepoštivanjem Suda u predmetu *Beqaj*, par. 9.

⁷⁷ Vidi Drugostupanjsku presudu u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 17.

⁷⁸ Vidi *supra*, par. 14.

⁷⁹ Žalbeni podnesak, 43, 46.

Prijevod

vijeće I koje je tada postupalo u vezi s ovom stvari, uputilo je 1. lipnja 2005. tužiteljstvo da tu stvar istraži.⁸¹ Dana 12. rujna 2005., sudac koji potvrđuje optužnicu, kojeg je na tu dužnost imenovao predsjednik Međunarodnog suda, potvrdio je optužnicu protiv žalitelja i naložio "da se tužiteljstvo ovlasti da preduzme kazneno gonjenje u toj stvari, na osnovu pravila 77(D)(i)".⁸² Premda pravilo 77(D)(i) predviđa mogućnost da "vijeće" uputi tužitelja da poduzme kazneni progon u vezi s nepoštivanjem Suda, ono ne brani sucu koji potvrđuje optužnicu da ovlasti tužiteljstvo da poduzme kazneni progon u ime Raspravnog vijeća koje rješava u toj stvari.⁸³ Druga podosnova žaliteljeve šeste osnove za žalbu se, shodno tome, odbija.

VIII. ODMJERAVANJE KAZNE (SEDMA OSNOVA ZA ŽALBU)

37. U svojoj posljednjoj osnovi za žalbu, žalitelj tvrdi da je Raspravno vijeće pogriješilo time što prilikom odmjeravanja kazne nije uzelo u obzir nekoliko olakotnih okolnosti. Tvrdi da je Raspravno vijeće posebno propustilo uzeti u obzir sljedeće: (1) da je žalitelj vjerovao da njegovi postupci nisu zabranjeni; (2) da su dramatični naslovi i izrazi karakteristični za novinarstvo, te da je žalitelj samo pokušavao raditi svoj posao i privući čitatelje svojim novinama; (3) da nije bilo stvarnog ometanja pravde, naročito zato što svjedok nije netko s kim bi se drugi zaštićeni svjedoci poistovjećivali, tako da ih ono što je žalitelj objavio ne bi odvratilo od svjedočenja; i (4) da je žalitelj osoba skromnih financijskih mogućnosti.⁸⁴ Zbog toga je, tvrdi žalitelj, izrečena kazna znatno pretjerana.⁸⁵

38. Žalbena vijeća podsjeća da raspravna vijeća raspoložu širokim diskrecijskim pravom prilikom odmjeravanja primjerene kazne.⁸⁶ Općenito govoreći, Žalbena vijeća ne preinačuje

⁸⁰ *Ibid.*, par. 45, 47.

⁸¹ Prvostupanjska presuda, par. 24 i fusnota 104, u kojima se iz predmeta *Tužitelj protiv Tihomira Blaškića i Tužitelj protiv Darija Kordića i Marija Čerkeza*, predmet br. IT-95-14 i IT-95-14/2-R77, citira povjerljivi i *ex parte* Nalog kojim se tužiocu izdaje Upute da provede istragu o incidentima vezanim za nepoštivanje Suda, 1. lipanj 2005. (nosi datum 31. svibnja 2005.). Raspravno vijeće je ocijenilo da je upućivanje na ovaj nalog primjereno radi pravednog rješavanja u ovom predmetu, ali je odbilo ukinuti povjerljivi status tog naloga. *Ex parte* status tog naloga već je bio ukinut 30. lipnja 2006. *Vidi* Odluku po zahtjevu tužiteljstva za ukidanje povjerljivog i *ex parte* statusa naloga, 30. lipanj 2006.

⁸² Odluka o pregledu optužnice i nalog za neobjelodanjivanje, 12. rujna 2005.

⁸³ Usporedi pravilo 47(F) Pravidnika.

⁸⁴ Žalbeni podnesak, par. 48-53; Replika, par. 25-27.

⁸⁵ Žalbeni podnesak, par. 53.

⁸⁶ *Tužitelj protiv Zejnula Delalića i drugih*, predmet br. IT-94-21-A, Presuda, 20. veljača 2001. (dalje u tekstu: Drugostupanjska presuda u predmetu *Celebići*), par. 717.

Prijevod

presudu o kazni, osim ako žalitelj ne pokaže da je raspravno vijeće napravilo vidnu grešku prilikom primjene svojih diskrecijskih ovlasti ili da nije postupilo u skladu s mjerodavnim pravom.⁸⁷

39. Premda su povjerenje i oslanjanje na savjet odvjetnika okolnosti koje se mogu uzeti u obzir kao olakotne, žalitelj nije dokazao da je Raspravno vijeće pogriješilo ne uzevši ih u obzir u ovom predmetu. Kao što je Raspravno vijeće primijetilo, "nisu svi [optuženom] rekli da ne krši [nikakav nalog Međunarodnog suda]".⁸⁸ Profesor Ivo Josipović je u izdanju *Slobodne Dalmacije* od 6. prosinca 2000. izjavio da "formalnopravno gledano, taj Sud za to ima ovlasti".⁸⁹ U danim okolnostima, Žalbeno vijeće se nije uvjerilo da je Raspravno vijeće vidno pogriješilo time što kao olakotnu okolnost nije uzelo u obzir izneseno uvjerenje žalitelja da njegova djela nisu bila zakonom zabranjena, niti pravni savjet koji je on navodno dobio i koji je potvrdio to njegovo uvjerenje.

40. Isto tako, žalitelj nije dokazao da je Raspravno vijeće počinilo vidnu grešku time što nije uzelo u obzir kao olakotnu okolnost to da su "dramatični naslovi i izrazi karakteristični za novinarstvo"⁹⁰, te da je žalitelj htio biti uspješan u svom radu i privući čitateljstvo.⁹¹ To što se objavljivanjem zaštićenih informacija stvara dramatično novinarstvo koje može privući čitateljstvo ne smanjuje odgovornost za takvo objavljivanje kojim se svjesno krši nalog Raspravnog vijeća.

41. Osim toga, kao što ispravno primjećuje tužiteljstvo, Raspravno vijeće je kao olakotnu okolnost uzelo u obzir svjedokove implicitne tvrdnje da barem dio zaštitnih mjera nije bio potreban. Žalitelj nije pokazao da je Raspravno vijeće počinilo vidnu grešku time što kao još jednu olakotnu okolnost nije uzelo u obzir njegovu ničim potkrijepljenu tvrdnju da je malo vjerojatno da će njegovi postupci odvratiti druge potencijalne svjedoke od svjedočenja na Međunarodnom sudu.

⁸⁷ Drugostupanjska presuda u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 53; Odluka po interlokutornoj žalbi u predmetu *Bulatović*, par. 58.

⁸⁸ Prvostupanjska presuda, par. 16 (navodnici izostavljeni iz citata).

⁸⁹ *Ibid.*

⁹⁰ Žalbeni podnesak, par. 50.

⁹¹ *Ibid.*, par. 51.

Prijevod

42. Naposljetku, Žalbeno vijeće se nije osvjedočilo da je Raspravno vijeće počinilo vidnu grešku time što nije uzelo u obzir tvrdnju optuženog o svojim skromnim financijskim mogućnostima. Žalitelj nije naveo niti jedan dokaz u spisu koji bi potkrijepio tu tvrdnju, a kamoli pokazao da je Raspravno vijeće zloupotrijebilo svoje diskrecijsko pravo time što nije, kao olakotnu okolnost, uzelo u obzir te navodno skromne financijske mogućnosti.⁹² Žalbeno vijeće napominje da su žalitelj i njegov branitelj odgovorni za to da tijekom suđenja iznesu dovoljno argumenata o njegovoj financijskoj situaciji i relevantnosti te situacije za odmjeravanje kazne.⁹³

43. Budući da žalitelj nije pokazao da je Raspravno vijeće prilikom izricanja kazne prekoračilo svoje diskrecijske ovlasti, njegova sedma osnova za žalbu se odbija.⁹⁴

44. Međutim, Žalbeno vijeće smatra, *proprio motu*, da interesi pravde u ovom predmetu nalažu da se žalitelju odobri obročno plaćanje novčane kazne koju mu je izreklo Raspravno vijeće. Kao što je Žalbeno vijeće zaključilo u ranijim predmetima, žalitelju se ne smije nanijeti šteta zbog nepažnje njihovih branitelja koji prilikom suđenja nisu iznijeli dovoljno argumenata o imovnom stanju žalitelja.⁹⁵

⁹² Suprotno žaliteljevu argumentu iz Replike, dokumenti koji su, kao dodaci, priloženi njegovim povjerljivim zahtjevima za odgodu suđenja nisu dokazi o njegovim financijskim sredstvima, bez obzira na to jesu li ta sredstva skromna ili nisu.

⁹³ Vidi Drugostupanjsku presudu u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 55.

⁹⁴ Vidi *ibid.*, par. 53. *Tužitelj protiv Momira Nikolića*, predmet br. IT-02-60/1-A, Presuda po žalbi na kaznu, 8. ožujak 2006., par. 8; Drugostupanjska presuda u predmetu *Čelebići*, par. 725.

⁹⁵ Vidi Drugostupanjsku presudu u predmetu *Marijačić i Rebić*, par. 55.

Prijevod

IX. IZREKA

45. Iz gore navedenih razloga, **ŽALBENO VIJEĆE**, jednoglasno,

NA TEMELJU članka 25 Statuta i pravila 77, 77bis, 116bis, 117 i 118 Pravilnika;

IMAJUĆI U VIDU odgovarajuće pismene podneske strana u postupku;

ODBIJA osnove za žalbu koje je iznio žalitelj Josip Jović;

POTVRĐUJE da se žalitelju izriče novčana kazna u iznosu od dvadeset tisuća eura (EUR 20.000), koju treba platiti tajniku Međunarodnog suda u roku od trideset dana od dana izricanja ove Presude; ali

DOPUŠTA, *propriu motu*, žalitelju da, ako to želi, tu novčanu kaznu plati u jednakim obrocima od pet tisuća eura (5.000): prvi obrok do 30. ožujka 2007., drugi do 29. lipnja 2007., treći do 28. rujna 2007. i četvrti do 28. prosinca 2007.;

UPUĆUJE tajnika Međunarodnog suda da poduzme potrebne mjere da se ta kazna izvrši i, ako se za to ukaže potreba;

NALAŽE nadležnim vlastima Republike Hrvatske da surađuju s tajnikom i da mu, u skladu s člankom 29 Statuta, pruže pomoć u izvršenju kazne.

Sastavljeno na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu je mjerodavna engleska verzija.

Dana 15. ožujka 2007. u Den Haagu, Nizozemska.

/potpis na izvorniku/
sudac Fausto Pocar,
predsjedavajući

/potpis na izvorniku/
sudac Mehmet Güney

/potpis na izvorniku/
sutkinja Andréia Vaz

/potpis na izvorniku/
sudac Theodor Meron

/potpis na izvorniku/
sudac Wolfgang Schomburg

[pečat Međunarodnog suda]